

Ecoul

Necorupb

Un glas pornește din lăuntrul meu,
ecoul se întoarce peste gânduri
din spectrul rupt al unui curcubeu
rămas din vară priponit în prunduri.
Izvorul nu mai curge pe sub prund
dar curcubeul din pripon ascultă
cuvinte vagi în care se ascund
păreri de rău întoarse dintr-o luptă.

Din glasul renăscut aşă târziu
mai vin și acum silabe încărcate
cu amintiri din care nu mai ştiu
unde-au plecat iubirile trădate.
Mă-ntorc grăbit cu dorul în trecut
prin vechi uitări aduse într-o seară
de vântul reîntors mai abătut
din marginile unei nopți de vară.

Şi dintr-odată parcă le zăresc
desprinse din văzduh, neconsolate,
în inimă aş vrea să le primesc,
cu un sărut să le împac pe toate.
Dar timpul parcă m-a înlănțuit,
iar ele mi se par tot mai ostile,
în cercul lor mă strâng necontentit
și îmi cobesc cu bocet de sibile.